

[Malchau.]

sige, at der ikke er fuld enighed om tilslutningen til planen her i denne sal, og jeg kan i hvert fald godt tilstå, at der indenfor den gruppe, jeg repræsenterer, heller ikke hersker absolut enighed om tilslutningen til det foreliggende lovforslag. Men jeg vil på den anden side gerne sige, at jeg personlig føler og finder, at det er absolut rigtigt, at man på denne måde søger at bevare navnlig den store kunstners egne værker som en selvstændig samling, der således bliver tilgængelig for offentligheden. Jeg er ikke enig med det ærede medlem hr. Moesgaard i, at man skulle søge samlingen udstykket; jeg tror tværtimod, at man netop ved at lave et selvstændigt museum giver den store offentlighed den bedst mulige adgang til at nyde godt af disse kunstgenstande og få det bedst mulige udbytte deraf.

Lovforslaget går som bekendt ud på, at Københavns kommune bliver ene-ejer af dette museum i lighed med, hvad tilfældet er med Thorvaldsens museum, men at staten deltager i anlægsudgifterne med halvdelen og derefter i driftsudgifterne med 40 pct. af de årlige udgifter.

Jeg skal ikke sige mere om dette lovforslag, da det jo er bekendt, hvorledes sagen er behandlet i det andet høje ting, og da vi både af den højtærede undervisningsminister og af tidligere ordførere har hørt om enkeltheder i lovforslaget. Jeg skal på det varmeste anbefale lovforslaget til hurtig fremme og vedtagelse i det høje ting.

Anna Westergaard: Jeg vil gerne til at begynde med sige, at jeg er enig med den ærede foregående ordfører i, at den bedste og naturligste måde at bevare disse samlinger på er at oprette et museum for dem, og til venstres ærede ordfører hr. Moesgaard vil jeg gøre den bemærkning, at det er absolut en misforståelse, at det mest er københavnernes, der går på de københavnske museer; det er netop folk, som kommer fra provinsen, der søger til disse museer. Forøvrigt er der den klausul knyttet til selve gaven, at vi får den ikke, hvis vi kunne tænke os den spredt.

I det røre, der har stået om spørgsmålet om oprettelsen af et Willumsen-museum, må man unægtelig mindes salig Fritz Jürgensens berømte ord: „i denne sag kan der siges meget både pro et contra“, og der er sagt meget i det bombardement af pro'er og contra'er, af advarsler og tilskyndelser, man fra forskellig side har rettet til rigsdagen om at oprette, henholdsvis endelig ikke oprette det museum. Når man nu

ikke er udrustet med ganske særlig fremragende kunstforstand, så fremragende, at man kan dømmе mellem skarpt stridende anskuelser fra kunstnerens side — jeg undertager dem, der har skrevet under på begge resolutioner —, har man næppe andet tilbage at holde sig til, end hvad ens almindelige fornuft siger, nemlig at en ubestridt stor kunstner, som har brudt nye baner herhjemme, og som har betydet overordentlig meget for sin kunstneriske samtid, har gjort en stor gestus, og at det, ved at man reagerer på den måde, som han har ønsket, vil være muligt at fastholde en væsentlig del af kunstnerens livsværk, nemlig selve hans gave, suppleret med de senere betydelige indkøb af hans værker, som bebudes og omtales i bemærkningerne til lovforslaget. Selvom det må erkendes, at betydelige kunstnere har vendt sig imod planen om et Willumsen-museum, kommer man ikke uden om, at andre betydelige kunstnere har forsvaret denne plan og givet den tilslutning, og når alle foreliggende forhold tages i betragtning, ser jeg ikke rettere, end at det er uforsvarligt ikke at modtage Willumsens gave på de af ham stillede betingelser.

Til slut en lille bemærkning om overenskomsten mellem ministeriet og Københavns kommune. I dennes § 3 står der:

„Til at forestå museets ledelse og herunder at varetage såvel statens som kommunens interesser nedsættes en særlig bestyrelse, hvortil kommunen vælger to repræsentanter, af hvilke den ene beskikkes til formand, medens staten vælger ligeledes to repræsentanter, hvoraf den ene skal være kunstkyndig. I tilfælde af stemmelighed skal formandens stemme være afgørende.“

Hvorfor kun en kunstkyndig i denne bestyrelse, og hvorfor skal det være statens repræsentant? Man kan dog — bl. a. ikke mindst af den foreliggende sag — se, at der findes højst forskellige meninger om kunst, og overhovedet synes selve den kunstneriske indflydelse på, hvad der videre skal ske, meget svag efter denne paragraf.

I et spørgsmål som det, det foreliggende lovforslag omhandler, er det naturligt, at personlige opfattelser kan være afvigende indenfor de enkelte partier, men jeg skal på mine egne vegne, og jeg håber på en meget stor del af mit partis vegne, anbefale lovforslaget til hurtigt vedtagelse.

Undervisningsministeren (Hartwig Frisch): Jeg vil gerne rette en tak til alle ordførerne for den velvillige holdning til lovforslaget. Til det ærede medlem hr. Dose vil jeg